

טו

א וַיִּקַּח קָרַח בֶּן־יִצְהָר בֶּן־קֵהָת בֶּן־לוֹי וּדְתָן וְאַבְיָרִים בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוֹן פֶּגֶר קָרַח
 ב בֶּן־פֹּלֵת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים
 ג וּמְאֹתָיִם נְשִׂאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם: וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה
 וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכְכֶם
 ד יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קֵהָל יְהוָה: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו:
 ה וַיִּדְבֹּר אֶל־קָרַח וְאֶל־כָּל־עֵדֹתוֹ לֵאמֹר בִּקֶּר וַיֵּדַע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ

תרגום אונקלוס

א ואתפלג קרח בר יצהר בר קהת בר לוי ודתן ואבירים בני אליאב ואון פג' קרח
 ב בן פולת בני ראובן: ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים
 ג ומאותים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם: ויקהלו על משה
 ד ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם
 ה יהוה ומדוע תתנשאו על קהל יהוה: וישמע משה ויפל על פניו:
 ו וידבר אל קרח ואל כל עדותו לאמר בקר וידע יהוה את אשר לו

פירוש רש"י

מאתים וחמשים ראשי סנהדראות, רבן משבט ראובן שכניו,
 והם אליצור בן שדיאור וחבריו וכיוצא בו, שנאמר "נשיאי
 עדה קריאי מועד", ולהלן הוא אומר "אלה קרואי העדה" (לעיל
 א:טז), והלבישן טליתות שפלן תכלת, באו ועמדו לפני משה,
 אמרו לו, טלית שפלה של תכלת חייבת בציצית או פטורה, אמר
 להם חייבת, התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט
 אחד של תכלת פוטרה, זו שפלה תכלת לא תפטור את עצמה:
 בני ראובן. דתן ואבירים ואון בן פלת: (ג) רב לכם. הרבה יותר
 מדאי לקחתם לעצמכם גדלה: כלם קדשים. כלם שמעו דברים
 בסיני מפי הגבורה: ומדוע תתנשאו. אם לקחת אתה מלכות לא
 היה לך לברר לאחיד כהנה, לא אתם לבדכם שמעתם בסיני
 "אנכי ה' אלהיך", כל העדה שמעו: (ד) ויפל על פניו. מפני
 המחלקת, שפבר זה בידם סרחון רביעי. חטאו בעגל, "ויחל
 משה" (שמות כד:טו). במתאוננים, "ויתפלל משה" (לעיל ט:לח).
 במרגלים, "ויאמר משה אל ה' ושמעו מצרים" (לעיל יג:ג).
 במחלקתו של קרח נתרשלו ידיו. משל לכן מלך שפרח על
 אביו, ופיס עליו אוהבו פעם ושתיים ושלש, כשפרח רביעית
 נתרשלו ידי האוהב ההוא, אמר, עד מתי אטריח על המלך,
 שמא לא יקבל עוד ממני: (ה) בקר וידע וגו'. עתה עת שפרות הוא
 לנו ולא נכון להראות לפניו. והוא היה מתכוון לדחותם,
 שמא יחזרו בהם: בקר וידע ה' את אשר לו. לעבודת לוי:

סדר טו (א) ויקח קרח. פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי
 תנחומא: ויקח קרח. לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך
 העדה לעורר על הכהנה, וזהו שתרגם אונקלוס "ואתפלג",
 נחלק משאר העדה להחזיק במחלקת, וכן "מה יקחך לבך" (איוב
 ג:פט), לוקח אותך להפליגך משאר בני אדם. דבר אחר "ויקח
 קרח", משך ראשי סנהדראות שבהם בדברים, כמו שנאמר "קח
 את אהרן" (ויקרא ד:ב), "קחו עמכם דברים" (בנבואות הושע, תרי עשר
 ג:מח): בן יצהר בן קהת בן לוי. ולא הזכיר בן יצקב, שבקש רחמים
 על עצמו שלא יזכר שמו על מחלקתם, שנאמר "בקהלם אל
 תחד כבדי" (בראשית מג:ו), והיכן נזכר שמו על קרח, בהתיחסם
 על הדוכן בדברי הימים, שנאמר "בן אביסף בן קרח בן יצהר
 בן קהת בן לוי בן ישראל" (דברי הימים ב:צו-צא): ודתן ואבירים.
 בשביל שהיה שבט ראובן שרוי בחנייתם תימנה, שכן לקחת
 ובניו החונים תימנה, נשתתפו עם קרח במחלקתו, אוי לרשע
 ואוי לשכנו. ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על
 נשיאותו של אליצפן בן עזיאל, שמנהו משה נשיא על בני קהת
 על פי הדבור. אמר קרח, אחי אבא ארבעה היו, שנאמר "ובני
 קהת וגו'" (שמות ד:יז), עמרם הבכור נטלו שני בניו גדלה, אחד
 מלך ואחד כהן גדול, מי ראוי לטל את השנייה, לא אני, שאני בן
 יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן
 מכלם, הריני חולק עליו ומבטל את דבריו. מה עשה, עמד וכנס

מפתח סדרי התנ"ך

לצרף את המשנה על מחלוקת הלל ושמאי

טו

ו וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר־בוּ יִקְרִיב אֵלָיו: זֹאת עֲשׂוּ
 ז קַח־לָכֶם מַחְתֹּת קָרַח וְכָל־עֲדֹתָיו: וּתְנוּ־בָהֶן | אֵשׁ וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן |
 ק קִטְרֵת לְפָנַי יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקְּדוֹשׁ
 ח, ט רַב־לָכֶם בְּנֵי לֹוִי: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח שְׁמַעוּ־נָא בְּנֵי לֹוִי: הַמַּעֲט
 מִפֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַדֹת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם
 י אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עַבְדַּת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לְפָנַי הַעֲדָה לְשִׁרְתֶּם: וַיִּקְרַב
 יא אֶתְךָ וְאֶת־כָּל־אֲחֵיךָ בְּנֵי־לֹוִי אֶתְךָ וּבִקְשֶׁתְּם גַּם־כֹּהֵנָה: לָכֵן אֶתְּהָ
 וְכָל־עֲדֹתֶךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאֶהְרֵן מִה־הוּא כִּי תִלוּנוּ [תְּלִינוּ] עֲלֵיו:
 יב, יג וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְקַרְא לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה: הַמַּעֲט
 כִּי הֵעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר עָלֵינוּ

תרגום אונקלוס

וַיִּתְּ דְקַדִּישׁ וַיִּקְרַב לְקַדְמוֹהֵי וַיִּתְּ דִּי יִתְרַעֵי בַּהּ יִקְרַב לְשִׁמּוּשָׁהּ וְדָא עֲבִידוּ סְבוּ לְכוּן מַחְתִּין קָרַח וְכָל כְּנִשְׁתָּהּ ז וְהִבּוּ בְּהוֹן אֲשֵׁתָא וְשׁוּיָאוּ עֲלֵיהוֹן
 קִטְרֵת בּוּסְמִין קָדָם יִי מִחֹר וַיְהִי גִבְרָא דִּיתְרַעֵי יִי הוּא קַדִּישׁ סְגִי לְכוּן בְּנֵי לֹוִי ח וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקָרַח שְׁמַעוּ כַּעַן בְּנֵי לֹוִי ט הַזֶּעַר לְכוּן אַרְי אַפְרָשׁ
 אֱלֹהָא דִּישְׂרָאֵל יִתְכוּן מִכְּנִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל לְקָרַבָּא יִתְכוּן קַדְמוֹהֵי לְמַפְלַח פּוֹת וּלְחָזִן מִשְׁכַּנָּא דִּיִי וְלִמְקַם קָדָם כְּנִשְׁתָּא לְשִׁמּוּשָׁתְהוֹן י וְקָרַב יִתְךָ וַיִּתְּ כָּל
 אֲחֵיךָ בְּנֵי לֹוִי עִמָּךְ וַיְכוּן אֶתְּוֹן בְּעֵן אַף כְּהוֹנְתָא רַבְתָּא יִא בְּכֵן אֶתְּ וְכָל כְּנִשְׁתָּךְ דֹּאזְמַנְתוּן עַל יִי וְאֶהְרֵן מִה הוּא אַרְי אֲתַרְעַמְתוּן עֲלֵהֵי יב וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה
 לְמַקְרֵי לְדָתָן וְלָאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וַאֲמַרוּ לֹא נַסְקִי יג הַזֶּעַר אַרְי אֲסַקְתָּנָא מֵאֶרְעָא עַבְדָּא חֶלֶב וּדְבַשׁ לְקִטְלוּתְנָא בַּמִּדְבָּרָא אַרְי אֲתַרְבַּרְכַּת עֲלָנָא

פירוש רש"י

וְאֵת הַקְּדוֹשׁ. לְכֹהֵנָה: וְהַקְּרִיב. אוֹתָם "אֵלָיו", וְהַתְּרַגּוּם מוֹכִיחַ כֵּן, וַיִּקְרַב לְקַדְמוֹהֵי, "יִקְרַב לְשִׁמּוּשִׁיהָ". וּמְדַרְשׁוֹ, "בְּקָר", אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה, גְּבוּלוֹת חֶלֶק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, יְכוּלִים אַתֶּם לְהַפְךָ בְּקָר לְעָרֵב, כֵּן תוֹכְלוּ לְבַטֵּל אֶת זוֹ, שְׁנֹאֲמַר "וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בְּקָר" (בְּרֵאשִׁית א:ה) "וַיִּבְדֵּל" (שם ד), כֵּן "וַיִּבְדֵּל אֶהְרֵן לְהַקְדִּישׁוֹ וְגו'" (דְּבָרֵי הַיָּמִים ט:ד): (ו) זֹאת עֲשׂוּ קַחוּ לָכֶם מַחְתֹּת. מִה רָאָה לוֹמַר לָהֶם כֵּן, אָמַר לָהֶם, בְּדַרְכֵי הַגּוֹיִם יֵשׁ נִימוּסִים הַרְבֵּה וּכְמָרִים הַרְבֵּה, וְאִין כָּלָם מִתְקַבְּצִים בְּבֵית אֶחָד. אָנוּ אִין לָנוּ אֶלָּא ה' אֶחָד, אַרְוֹן אֶחָד וְתוֹרָה אֶחָת וּמִזְבֵּחַ אֶחָד וְכֹהֵן גָּדוֹל אֶחָד, וְאַתֶּם מְאֵתִים וְחַמְשִׁים אִישׁ מְבַקְּשִׁים כֹּהֵנָה גְּדוּלָה, אַף אָנִי רוֹצֵה בְּכֵךְ. הֵא לָכֶם תִּשְׁמִישׁ חֲבִיב מְכַל, הִיא הַקְּטֹרֶת הַחֲבִיבָה מְכַל הַקְּרָבָנוֹת, וְסַם הַמּוֹת נִתּוֹן בְּתוֹכֵן שְׁבוּ נִשְׂרָפוּ נָדָב וְאֲבִיהוּא, לְפִיכֵךְ הַתְּרָה בָּהֶם, וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקְּדוֹשׁ, כֵּךְ הוּא בְּקִדְשָׁתוֹ, וְכִי אִין אָנוּ יוֹדְעִים שְׁמִי שְׁיִבְחַר הוּא הַקְּדוֹשׁ, אֶלָּא אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה, הִרְיָנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁלֹא תִתְחַיְבוּ, מִי שְׁיִבְחַר בּוֹ יֵצֵא חַי וְכָלְכֶם אוֹבְדִים: מַחְתֹּת. כָּלִים שְׁחוּתִין בָּהֶם גְּחָלִים וַיֵּשׁ לָהֶם בֵּית יָד: (ז) רַב לָכֶם בְּנֵי לֹוִי. דְּבַר גְּדוֹל אֲמַרְתִּי לָכֶם. וְלֹא טַפְשִׁים הָיוּ, שְׁכֵךְ הַתְּרָה בָּהֶם וְקָבְלוּ עֲלֵיהֶם לְקָרַב, אֶלָּא הֵם חָטְאוּ עַל נַפְשׁוֹתֶם, שְׁנֹאֲמַר "אֵת מַחְתֹּת

הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנַפְשׁוֹתֶם" (להלן טו:לח). וְקָרַח שִׁפְקַח הָיָה, מִה רָאָה לְשִׁטוֹת זֶה, עֵינָיו הִטְעָנוּ, רָאָה שְׁלִשְׁלֹת גְּדוּלָה יוֹצֵאָה מִמֶּנּוּ, שְׁמוּאֵל שִׁשְׁקוֹל כְּנֶגֶד מֹשֶׁה וְאֶהְרֵן, אָמַר בְּשִׁבְלֵוֹ אָנִי נִמְלֵט, וְכ"ד מִשְׁמֵרוֹת עוֹמְדוֹת מִבְּנֵי בְּנֵי כָּלִם מִתְנַבְּאִים בְּרוּחַ הַקְּדוֹשׁ, שְׁנֹאֲמַר "כָּל אֵלֶּה בְּנִים לְהִימָן" (דְּבָרֵי הַיָּמִים ט:ט), אָמַר, אֶפְשֶׁר כָּל הַגְּדֻלָּה הַזֹּאת עֲתִידָה לַעֲמֹד מִמֶּנִּי וְאִנִּי אֲדוֹם, לְכֵךְ נִשְׁתַּתַּף לְבָא לְאוֹתָהּ חִזְקָה, שְׁשִׁמַּע מִפִּי מֹשֶׁה שְׁכָלִם אוֹבְדִים וְאֶחָד נִמְלֵט, "אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקְּדוֹשׁ", טַעַם וְתִלָּה בְּעַצְמוֹ. וְלֹא רָאָה יָפָה, לְפִי שְׁבָנִיו עֲשׂוּ תְשׁוּבָה, וּמֹשֶׁה הָיָה רוֹאֵה: רַב לָכֶם. דְּבַר גְּדוֹל נְטִלְתֶם בְּעַצְמְכֶם, לְחַלּוֹק עַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: (ח) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל קָרַח שְׁמַעוּ נָא בְּנֵי לֹוִי. הַתְּחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ דְּבָרִים רַפִּים, כִּיִּין שְׂרָאָהוּ קֶשֶׁה עֲרָף, אָמַר, עַד שְׁלֹא יִשְׁתַּתַּפוּ שְׂאֵר הַשְּׁבִטִים וַיִּאֲבָדוּ עִמּוֹ אֲדָבָר גַּם אֶל כָּלָם, הַתְּחִיל לְזַרְזוֹ בָּהֶם "שְׁמַעוּ נָא בְּנֵי לֹוִי": (ט) וְלַעֲמֹד לְפָנַי הַעֲדָה. לְשִׁיר עַל הַדּוֹכָן: (י) וַיִּקְרַב אֶתְךָ. לְאוֹתוֹ שְׁרוּת שְׁהִרְחִיק מִמֶּנּוּ שְׂאֵר עַדֹת יִשְׂרָאֵל: (יא) לָכֵן. בְּשִׁבְלֵוֹ כֵּךְ "אֶתְהָ וְכָל עֲדֹתֶךָ הַנֹּעְדִים" אֶתְךָ "עַל ה'", כִּי בְשִׁלְיָחוֹתוֹ עֲשִׂיתִי לְתֵת כֹּהֵנָה לְאֶהְרֵן, וְלֹא לָנוּ הוּא הַמַּחְלֶקֶת הַזֶּה: (יב) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה וְגו'. מִכָּאֵן שְׂאִין מַחְזִיקִין בְּמַחְלֶקֶת, שְׁהִיָּה מֹשֶׁה מַחְזֵר אַחֲרֵיהֶם לְהַשְׁלִימָם דְּבָרֵי שְׁלוֹם: לֹא נַעֲלָה. פִּיהֶם הִכְשִׁילָם, שְׂאִין לָהֶם אֶלָּא יְרִידָה:

טו

יד

גַּם־הַשְּׂתָרָה: אֵף לֹא אֶל־אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הֵבִיאֲתָנוּ וּתְתֶנָּה לָנוּ נַחֲלָת

טז

טו

שָׂדֵה וְכָרֶם הָעֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקַר לֹא נַעֲלָה: וַיַּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד

טז

טז

וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֶל־תִּפֶּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חָמֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׂאֵתִי וְלֹא

יז

יז

הִרְעֵתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אַתָּה וְכָל־עֲדֹתֶיךָ הָיוּ לִפְנֵי

יח

יח

יְהוָה אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר: וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ וּנְתַתֶּם עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת

יט

יט

וְהַקְרִבְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֲתָתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתַיִם מִחֲתַת וְאַתָּה

כ

כ

וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֲתָתוֹ: וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂיֵמוּ

כא, כב

כא, כב

עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וַיַּעֲמֵדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם

כ

כ

קָרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּרְא כְבוֹד־יְהוָה

אֶל־כָּל־הָעֵדָה: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן פֹּד שלישי

תרגום אונקלוס

אף אתרברבא יד ברם לא לארעא עבדא חלב ודבש אעלתנא ויהבת לנא אחסנת חקלין וכרמין העיני גבריא האינן תשלח לעורא לא נסק טו ותקף למשה לתדא ואמר קדם יי לא תקבל ברעוא קורבנהון לא חמרא דחד מנהון שחרית ולא אבאישית ית חד מנהון טו ואמר משה לקרח את וכל כנשתד הו זמנין לקדם יי את ואינן ואהרן מחר יי וסבו גבר מחתיתה ותשוון עליהון קטורת בוסמין ותקרבון קדם יי גבר מחתיתה מאתן וחמשין מחתין ואת ואהרן גבר מחתיתה יח ונסיבו גבר מחתיתה ויהבו עליהון אשתא ושווא עליהון קטרת בוסמין וקמו בתרע משפן זמנא ומשה ואהרן יט ואכנש עליהון קרח ית כל כנשתא לתרע משפן זמנא ואתגלי קרא דיי לכל כנשתא כ ומליל יי עם משה ועם אהרן למימר כא אתפרשו מגו כנשתא הדא ואשצי יתהון כשעה כב ונפלו על אפיהון ואמרו אל אלהא רוחיא לכל בשרא גברא חד ייחוב ועל כל כנשתא

פירוש רש"י

לי לטול אותו החמור משלהם, לא נטלתי אלא משלי. ותרגום אונקלוס "שחרית", לשון ארמי, כך נקראת אנגריא של מלך שחור: (טז) והם. עדתך: (יז) והקרבתם וגו' איש מחתתו. החמשים ומאתים איש שבכסם: (יט) ויקהל עליהם קרח. בדברי לצנות. כל הלילה ההוא הלך אצל השבטים ופתה אותם, כסבורין אתם שעלי לבדי אני מקפיד, אני מקפיד אלא בשביל פלכס, אלו באין ונוטלין כל הגדלות, לו המלכות ולאחיו הכהנה, עד שנתפתו פלסם: וירא כבוד ה'. בא בעמוד ענן: (כב) אל אלהי הרוחת. יודע מחשבות. אין מדתך כמדת בשר ודם, מלך בשר ודם שפרכה עליו מקצת מדינה אינו יודע מי החוטא, לפיכך כשהוא כועס נפרע מכלם, אבל אתה לפניך גלויות כל המחשבות ויודע אתה מי החוטא: האיש אחר. הוא החוטא ואתה "על כל העדה תקצף". אמר הקדוש ברוך הוא, יפה אמרתם, אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא:

(יד) ותתן לנו. הדבר מוסב על "לא" האמור למעלה, כלומר לא הביאותנו ולא נתת לנו נחלת שדה וכרם, אמרת לנו "אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ וגו'" (שמות ביז), משם הוצאתנו, ולא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו, אלא גזרת עלינו להמיתנו במדבר, שאמרת לנו "במדבר הזה יפלו פגריכם" (לעיל יג:ט): העיני האנשים ההם תנקר וגו'. אפלו אתה שולח לנקר את עינינו אם לא נעלה אליך, לא נעלה: האנשים ההם. כאדם התולה קללתו בכבודו: (טו) ויחר למשה מאד. נצטער עד למאד: אל תפן אל מנחתם. לפי פשוטו, הקטרת שהם מקריבין לפניך מחר אל תפן אליה. ומדרשו, אמר, יודע אני שיש להם חלק בתמידי צבור, אף חלקם לא יקבל לפניך לרצון, תניחנו האש ולא תאכלנו: לא חמור אחד מהם נשאתי. לא חמורו של אחד מהם נטלתי. אפלו כשהלכתי ממדין למצרים והרכבתי את אשתי ואת בני על החמור, והיה

טו

כג, כד

תקצף:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר פה קרח

כה אל-העדה לאמר העלו מסביב למשכן-קרח דתן ואבירם: ויקם משה
 כו וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו וקני ישראל: וידבר אל-העדה
 לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל-תגעו
 כז בכל-אשר להם פן-תספו בכל-חטאתם: ויעלו מעל משכן-קרח דתן
 ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם
 כח ובניהם וטפם: ויאמר משה בזאת תדעון כי-יהוה שלחני לעשות את
 כט כל-המעשים האלה כפי-לא מלבי: אם-כמות כל-האדם ימתון אלה
 ל ופקדת כל-האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם-בריאה יברא
 יהוה ופצתה האדמה את-פיה ובלעה אתם ואת-כל-אשר להם וירדו
 לא חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את-יהוה: ויהי ככלתו
 לב לדבר את כל-הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם: ותפתח
 הארץ את-פיה ותבלע אתם ואת-בתיהם ואת כל-האדם אשר לקרח
 לג ואת כל-הרכוש: וירדו הם וכל-אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם
 לד הארץ ויאבדו מתוך הקהל: וכל-ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי

תרגום אונקלוס

יהי רוגזא כג ומליל יי עם משה למימר כד מלל עם כנשתא למימר אסתלקו מסחור סחור למשכנא דקרח דתן ואבירם כה וקם משה
 ואזל לות דתן ואבירם ואזלו בתרוהי סבי ישראל כו ומליל עם כנשתא למימר זורו כען מעלוי משכני גבריא חייבא האלין ולא תקרבון
 בכל די להון דלמא תלקון בכל חוביהון כז ואסתלקו מעלוי משכנא דקרח דתן ואבירם מסחור סחור ודתן ואבירם נפקו קיימין בתרע
 משכניהון ונשיהון ובניהון וטפלהון כח ואמר משה בדא תדעון ארי יי שלחני למעבד ית כל עובדיא האלין ארי לא מרעותי כט אם כמותא
 דכל אנשא ימותון אלין וסערא דכל אנשא יסתער עליהון לא יי שלחני ל ואם בריאה יברי יי ופתחת ארעא ית פומה ותבלע יתהון
 וית כל די להון ויחיתון כד חיון לשאול ותדעון ארי ארגיו גובריא האלין קדם יי לא והוה כד שיצי למללא ית כל פתגמא האלין
 ואתבזעת ארעא די תחותיהון לב ופתחת ארעא ית פומה ובלעת יתהון וית אנש בתיהון וית כל אנשא די לקרח וית כל קנינא
 לג ונחתו אינון וכל די להון כד חיון לשאול ונחת עליהון ארעא ואבדו מגו קהלא לו וכל ישראל די בסחרניהון ערקו לקלהון ארי

פירוש רש"י

(כד) העלו וגו'. בתרגומו, "אסתלקו" מסביבות משכן קרח:
 (כה) ויקם משה. כסבור שישאו לו פנים ולא עשו:
 (כז) יצאו נצבים. בקומה זקופה לתרף ולגדר, כמו "ויתיצב
 ארבעים יום" דגלית (שמואל יבב): ונשיהם ובניהם וטפם. בא וראה
 כמה קשה המחלקת, שהרי בית דין של מטה אין עונשין
 אלא עד שביא שתי שערות, ובית דין של מעלה עד עשרים
 שנה, וכאן אבדו אף יונקי שדים: (כח) לעשות את כל
 המעשים האלה. שעשיתי על פי הדבור, לתת לאהרן כהנה

גדולה, ובניו סגני כהנה, ואליצפן נשיא הקהתי:
 (כט) לא ה' שלחני. אלא אני עשיתי הכל מדעתי,
 ובדין הוא חולק עלי: (ל) ואם בריאה. חדשה: יברא ה'. להמית
 אותם במיתה שלא מת בה אדם עד הנה, ומה היא הבריאה,
 ופצתה האדמה את פיה ותבלעם, אז וידעתם כי נאצו הם את ה',
 ואני מפי הגבורה אמרתי. ורבותינו פרשו, "אם בריאה" פה
 לארץ מששת ימי בראשית, מוטב, ואם לאו "יברא ה":
 (לד) נסו לקלם. בשביל הקול היוצא על בליעתן:

טו

לה

אָמְרוּ פֶּן־תִּבְלַעְנוּ הָאָרֶץ: וְאִשׁ יִצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַחֲמֹשִׁים קרח

לו

וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקְּטָרֶת:

וַיְדַבֵּר יְהוָה פֹּׁ ב

לז

אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: אָמַר אֶל־אַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיִּרַם אֶת־הַמִּחָתָת

לח

מִבֵּין הַשָּׂרְפָה וְאֶת־הָאֵשׁ זָרַה־הִלָּאָה כִּי קָדְשׁוֹ: אֵת מִחְתוֹת הַחֲטָאִים

לט

הָאֵלֶּה בְּנִפְשֹׁתָם וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבֶם

מ

לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת

מ

מִחְתוֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשָּׂרְפִים וַיִּרְקְעוּם צְפוּי לַמִּזְבֵּחַ: זָכְרוֹן

לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזְרַע אַהֲרֹן הוּא

לְהִקְטִיר קְטָרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה

בְּיַד־מֹשֶׁה לּוֹ:

מא

וַיִּלְנוּ כָּל־עַדֵּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּחְתָּת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אַתֶּם פֹּׁ

מב

הַמֵּתִם אֶת־עַם יְהוָה: וַיְהִי בַהֲקֹהֵל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיִּפְנוּ

מג

אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן

מד

אֶל־פְּנֵי אַהֲלֵ מוֹעֵד:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: פֹּׁ רביעי

מה, מו

הֲרִמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאָכְלָה אֹתָם כָּרִגַע וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר

מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּחָתָה וְתֵן־עֲלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים

תרגום אונקלוס

אמרו דלמא תבלענא ארעא לה ואשתא נפקת מן קדם יי ואכלת ית מאתן וחמשין גברא מקרבי קטורת בוסמיא לו ומליל יי עם משה למימר לו אמר אלעזר בר אהרן כהנא ופרש ית מחתיאתא מבין יקדיא וית אשתא ירחיק להלא ארי אתקדשו לה ית מחתיאת חייבנא האלין דאתחייבו בנפשתיהו ויעבדו יתהוון טסין רדידין חופאה למדבחה ארי קרבנון קדם יי ואתקדשו ויהוין לאת לבני ישראל לט ונסיב אלעזר כהנא ית מחתיאת דנחשא דקריבו ויקדיא ורדינון חופאה למדבחה מ דכנא לבני ישראל בדיל די לא יקרב גבר חלוני די לא מורעא דאהרן הוא לאסקא קטורת בוסמין קדם יי ולא יהי כקרח וכנשתייה כמא די מליל יי בידא דמשה ליה מא ואתרעמו כל פנשתא דבני ישראל מיומא דבתרוהי על משה ועל אהרן למימר אתון גרמתון דמית עמא דיי מב והוה פאתכנשוות כנשתא על משה ועל אהרן ואתפניאו למשכן זמנא והא חפיה עננא ואתגלי יקרא דיי מג ועאל משה ואהרן לקדם משכן זמנא מד ומליל יי עם משה למימר מה אתפרשו מגו כנשתא הדא ואשיצי יתהוון כשעה ונפלו על אפיהוון מו ואמר משה לאהרן סב ית מחתיאתא והב עלה אשתא מעלוי מדבחה ושו

פירוש רש"י

(לז) ואת האש שבתוך המחנות, זרה הלאה לארץ מעל המחנות: כי קדשו המחנות, ואסורין בהנאה, שהרי עשאוים כלי שרת: (לח) החטאים האלה בנפשתיים שנעשו פושעים בנפשותם, שנחלקו על הקדוש ברוב רקעי רדידין: פחים. טסים מרדידין, טינב"ש בלעז: צפוי למזבח. למזבח הנחשת: ויהיו לאות. לזכרון שיאמרו, אלו היו מאותן שנחלקו על הכהנה ונשרפו: (לט) וירקעום. אינטיביריני"ט בלעז: (מ) ולא יהיה כקרח. כדי

שלא יהיה כקרח: כאשר דבר ה' ביד משה לו. כמו 'עליו', על אהרן דבר אל משה שיהיה הוא ובניו כהנים, לפיכך "לא יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן וגו'". וכן כל "לי" ו"לו" ו"להם" הסמוכים אצל דבור, פתרונם כמו 'על'. ומדרשו, על קרח. ומהו "ביד משה" ולא כתב 'אל משה', רמז לחולקים על הכהנה שלוקין בצרעת כמו שלקה משה בידו, שנאמר "ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג" (שמות ב:כח), ועל כן לקה עזיהו בצרעת:

טו

קטורת והולך מהרה אל-העדה וכפר עליהם כִּי־יֵצֵא הַקָּצֵף מִלִּפְנֵי יְהוָה
 מז החל הנגף: ויקח אהרן כאשר | דבר משה וירץ אל-תוף הקהל והנה
 מח החל הנגף בעם ויתן את-הקטורת וכפר על-העם: ויעמד בין-המתים
 מט ובין החיים ותעצר המגפה: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף
 נ ושבע מאות מלבד המתים על-דבר-קרח: וישב אהרן אל-משה
 אל-פתח אהל מועד והמגפה נעצרה:

קרח

טז

א, ב וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר | אל-בני ישראל וקח מאתם מטה
 מטה לבית אב מאת כל-נשיאיהם לבית אבתם שנים עשר מטות איש
 ג את-שמו תכתב על-מטהו: ואת שם אהרן תכתב על-מטה לוי כי מטה
 ד אחד לראש בית אבותם: והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד
 ה לכם שמה: והיה האיש אשר אבחר-בו מטהו יפרח והשכתי מעלי
 ו את-תלנות בני ישראל אשר הם מלינם עליכם: וידבר משה אל-בני
 ישראל ויתנו אליו | כל-נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד
 ז לבית אבתם שנים עשר מטות ומטה אהרן בתוף מטותם: וינח משה
 ח את-המטות לפני יהוה באהל העדת: ויהי ממחרת ויבא משה אל-אהל

פט חמישי ג

תרגום אונקלוס

קטורת בוסמיא ואוביל בפריע לכנששתא וכפר עליהון וכפר עליהון ארי נפק רגזא מן קדם יי שרי מותנא ומ ונסיב אהרן כמא דמליל משה ורהט לגו קהלא והא שרי
 מותנא בעמא ויהב ית קטורת בוסמיא וכפר על עמא מח וקם בין מתאי ובין חיאי ואתכלי מותנא מט והוה דמיתו במותנא ארבעת עשר אלפינ ושבע
 מאה בר מדמיתו על פלגתא דקרח ונתב אהרן למשה לתרע משפך זמנא ומותנא אתכלי

א ומליל יי עם משה למימר ב מליל עם בני ישראל וסב מנהון חוטרא חוטרא לבית אבא מן כל רברבניהון לבית אבהתהון תרי עשר חוטריין
 גבר ית שמייה תכתוב על חוטריה ג וית שמא דאהרן תכתוב על חוטרא דלוי ארי חוטרא חד לריש בית אבהתהון ד ותצנענינון במשפך זמנא
 קדם סהדותא די אזמין מימרי לכוון תמן ה ויהי גברא די אתרעי בה חוטריה ינעי ואניח מן קדמי ית תורעמת בני ישראל די אנון מתרעמין
 עליכון ו ומליל משה עם בני ישראל ויהבו ליה כל רברבניהון חוטרא לרבא חד חוטרא לרבא חד לבית אבהתהון תרי עשר חוטריין
 וחוטרא דאהרן בגו חוטריהון ז ואצנע משה ית חוטריא קדם יי במשפכא דסהדותא ח והוה ביומא דבתרוהי ועאל משה למשפכא

פירוש רש"י

(מו) וכפר עליהם. רז זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע, והקטורת עוצר המגפה, כדאיתא במסכת שבת (דף פט.א):
 (מח) ויעמד בין המתים וגו'. אחז את המלאך והעמידו על כרחו,
 אמר לו המלאך, הנח לי לעשות שליחותי. אמר לו, משה צוני
 לעצב על ידך. אמר לו, אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של
 משה. אמר לו, אין משה אומר כלום מלבד אלא מפי הגבורה,
 אם אין אתה מאמין, הרי הקדוש ברוך הוא ומשה אל פתח אהל
 מועד, בא עמי ושאל. וזהו שנאמר "וישב אהרן אל משה" (להלן
 פסוק ג). דבר אחר, למה בקטורת, לפי שהיו ישראל מליזים

סדר טז (ג) כי מטה אחד. אף על פי שחלקתים לשתי
 משפחות, משפחת כהנה לבד ולויה לבד, מכל מקום שבט
 אחד הוא: (ה) והשכתי. כמו "וישכבו המים" (בראשית ו:א),
 "וחמת המלך שככה" (אסתר ד:יד): (ו) בתוף מטותם. הניח
 באמצע, שלא יאמרו, מפני שהניחו בצד שכניה פרח:

טו

הַעֲדוֹת וְהִנֵּה פָּרַח מִטֶּה-אֶהְרֹן לְבַיִת לֹוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵץ צֵיץ וַיִּגְמַל קָרַח
 ט שְׂקָדִים: וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת-כָּל-הַמַּטֹּת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיֵּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטְּהוֹ:

י וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הֲשֵׁב אֶת-מִטֶּה אֶהְרֹן לִפְנֵי הַעֲדוֹת לְמִשְׁמֶרֶת צ שִׁשִׁי ד
 יא לְאוֹת לְבְנֵי-מִרִי וְתִכַּל תְּלוֹנְתָם מֵעָלַי וְלֹא יִמָּתוּ: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֵּן עָשָׂה:

יב וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר הֲנָנוּ גּוֹעֲזֵנוּ אֲבָדְנוּ כָּלְנוּ צא
 יג אֲבָדְנוּ: כָּל הַקָּרֵב | הַקָּרֵב אֶל-מִשְׁכַּן יְהוָה יָמוּת הָאֵם תִּמְנוּ

יד לְגֹועֵ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-אֶהְרֹן אַתָּה וּבְנֵיךָ צב

וּבֵית-אָבִיךָ אַתָּה תִשָּׂאוּ אֶת-עֲוֹן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אַתָּה תִשָּׂאוּ טו
 אֶת-עֲוֹן כְּהֻנַּתְכֶם: וְגַם אֶת-אֲחִיךָ מִטֶּה לֹוִי שִׁבְט אָבִיךָ הַקָּרֵב אַתָּה טז

טז וַיִּלְווּ עֲלֶיךָ וַיִּשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אַתָּה לִפְנֵי אֱהֹל הַעֲדָת: וְשִׁמְרוּ

מִשְׁמֶרֶתְךָ וּמִשְׁמֶרֶת כָּל-הָאֱהֹל אַךְ אֶל-כָּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל-הַמִּזְבֵּחַ לֹא

יז יִקְרְבוּ וְלֹא-יָמָתוּ גַם-הֵם גַּם-אַתֶּם: וַנִּלְווּ עֲלֶיךָ וְשִׁמְרוּ אֶת-מִשְׁמֶרֶת

תרגום אונקלוס

דסהדוּתָא וְהָא נֵעָא חוּטְרָא דֶאֶהְרֹן לְבַיִת לֹוִי וַאֲפַק לְבַלְבִּין וְאַנְזַן נַךְ וְכַפִּית שִׁיגְדִין ט וַאֲפִיק מִשֶׁה יְת כָּל חוּטְרָא מִן קָדָם יי לֹות כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַאֲשַׁתְּמוּדְעוּ וְנָסִיבוּ גְבַר חוּטְרָא י וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה אֲתִיב יְת חוּטְרָא דֶאֶהְרֹן לְקָדָם סְהַדוּתָא לְמִטְרָא לְאֵת לְעֵמָא סְרַבְנָא וַיִּסּוּפֵן תּוֹרַעְמַתְהוֹן מִן קָדָמִי וְלֹא
 יְמוּתוּן יֵא וְעַבְד מִשֶׁה כְּמָא דִי פְקִיד יי יְתִיה כֵּן עַבְד יב וַאֲמַרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמֹשֶׁה לְמִימַר הָא מִנְנָא קְטֹלַת חֻרְבָא הָא מִנְנָא בְּלַעַת אַרְעָא וְהָא מִנְנָא דְמִיתוּ
 כְּמוּתָנָא יג כָּל דְקָרֵב מִקָּרֵב לְמִשְׁכַּנָּא דִי מֵאִית הָא אֲנַחְנָא סִפִּין לְמָמַת יד וַאֲמַר יי לְאֶהְרֹן אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית אָבִיךָ עִמָּךְ תְּסַלְחוּן עַל חֻרְבֵי מִקְדָּשָׁא וְאַתָּה וּבְנֵיךָ
 עִמָּךְ תְּסַלְחוּן עַל חֻרְבֵי כְּהֻנַּתְכוּן טו וְאַף יְת אֲחִיךָ שִׁבְטָא דְלֹוִי שִׁבְטָא דְאָבוּךָ קָרִיב לְוֹתְךָ וַיְתוּסְפוּן עֲלֶיךָ וַיִּשְׁמְשׁוּנְךָ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ עִמָּךְ קָדָם מִשְׁכַּנָּא דְסְהַדוּתָא
 טז וַיִּטְרוּן מִטְרַתְךָ וּמִטְרַת כָּל מִשְׁכַּנָּא בְרַם לְמַנִּי קוּדְשָׁא וְלִמְדַבְחָא לֹא יִקְרְבוּן וְלֹא יְמוּתוּן אִף אֵינּוּן אִף אֲתוּן יז וַיְתוּסְפוּן עֲלֶיךָ וַיִּטְרוּן יְת מִטְרַת

פירוש רש"י

(ח) וַיֵּצֵא פָּרַח. כְּמִשְׁמַעוֹ: צֵיץ. הוּא חֲנֻטַת הַפְּרִי כְּשֶׁהִפְרַח נּוֹפֵל:
 וַיִּגְמַל שְׂקָדִים. כְּשֶׁהִכָּר הַפְּרִי הִכָּר שֶׁהֵן שְׂקָדִים, לְשׁוֹן "וַיִּגְדֵּל
 הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל" (בראשית יח:), וְלְשׁוֹן זֶה מְצוּי בַּפְּרִי הָאֵילָן,
 כְּמוֹ "וּבִסֵּר גַּמֵּל יְהִיָּה נֹצֵחַ" (ישעיהו: זכ:), וְלִמָּה שְׂקָדִים, הוּא הַפְּרִי
 הַמִּמָּהָר לְהַפְרִיחַ מִכָּל הַפְּרוּת, אִף הַמַּעוֹרָר עַל הַכְּהֻנָּה פְּרַעְנוּתוֹ
 מִמָּהָרֶת לְבֹא, כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בַּעֲזֵיהַ "וְהִצְרַעַת זֹרַחָה כְּמַחְזוֹ"
 (דברי הימים כא:). תְּרַגּוּמוֹ "וְכַפִּית שִׁגְדִין", כְּמִין אֲשֶׁכּוּל שְׂקָדִים
 יַחַד כְּפוּתִים זֶה עַל זֶה: (י) לְמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת. לְזַכְרוֹן שֶׁבְּחֶרְתִּי
 בְּאֶהְרֹן לְכֹהֵן, וְלֹא יִלּוּנוּ עוֹד עַל הַכְּהֻנָּה: וְתִכַּל תְּלוֹנְתָם. כְּמוֹ
 'וְתִכַּלְהַ תְּלוֹנְתָם', לְשׁוֹן זֶה שֵׁם מַפְעֵל יַחִיד לְשׁוֹן נִקְבָּה כְּמוֹ
 'תְּלוֹנְתָם', מִן מוֹרְמוֹרִיץ בְּלַעַז. [וַיֵּשׁ חֲלוּק בֵּין "תְּלוֹנְתָם" לְ"תְּלוֹנְתָם",
 תְּלוֹנְתָם תְּלוּנָה אַחַת. תְּלוֹנְתָם שֵׁם דְּבָר בְּלִשׁוֹן יַחִיד, וְאִפְלוּ הֵם
 תְּלוֹנְתוֹת הַרְבֵּה]: (יג) כָּל הַקָּרֵב הַקָּרֵב וְגו'. אֵין אָנוּ יְכוּלִין לְהִיּוֹת

זְהִירִין בְּכַף, כָּלְנוּ רִשְׁאִין לְהַפְּנֵס לְחֻצַּר אֱהֹל מוֹעֵד,
 וְאַחַד שִׁיקְרִיב עֲצָמוּ יוֹתֵר מִחֻבְרֵיו וַיִּכְנַס לְתוֹךְ אֱהֹל מוֹעֵד יְמוּת:
 הָאֵם תִּמְנוּ לְגֹועֵ. שְׂמָא הַפְּקָרְנוּ לְמִיתָה: (יד) וַיֹּאמֶר ה' אֶל
 אֶהְרֹן. לְמֹשֶׁה אָמַר שִׁיאֲמַר לְאֶהְרֹן, לְהַזְהִירוֹ עַל תְּקֻנַּת יִשְׂרָאֵל
 שְׁלֵא יִכְנַסוּ לְמִקְדָּשׁ: אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית אָבִיךָ. הֵם בְּנֵי קֹהַת אָבִי
 עִמָּרָם: תִּשָּׂאוּ אֶת עֲוֹן הַמִּקְדָּשׁ. עֲלֵיכֶם אֲנִי מִטִּיל עֲנֹשׁ הַזָּרִים
 שִׁיחֻטָּאוּ בְּעַסְקֵי הַדְּבָרִים הַמִּקְדָּשִׁים הַמְּסוּרִים לָכֶם, הוּא הָאֱהֹל
 וְהָאֲרוֹן וְהַשְּׁלֶחֶן וְכָלֵי הַקֹּדֶשׁ, אַתֶּם תִּשְׁבוּ וְתִזְהִירוּ אֶת כָּל זֶר
 הַבָּא לְגַעֵ: וְאַתָּה וּבְנֵיךָ. הַכְּהֻנִּים: תִּשָּׂאוּ אֶת עֲוֹן כְּהֻנַּתְכֶם. שְׂאִינָה
 מְסוּרָה לְלוּיִם, וְתִזְהִירוּ הַלוּיִם הַשׁוֹגְגִים שְׁלֵא יִגְעוּ אֲלֵיכֶם
 בְּעַבּוּדְתְּכֶם: (טו) וְגַם אֶת אֲחִיךָ. בְּנֵי גֵרְשׁוֹן וּבְנֵי מִרְי:
 וַיִּלּוּ. וַיִּתְחַבְּרוּ אֲלֵיכֶם, לְהַזְהִיר גַּם אֶת הַזָּרִים מִלְּקָרֵב אֲלֵיהֶם:
 וַיִּשְׁרְתוּךָ. בְּשִׁמִּירַת הַשְּׁעָרִים וּלְמַנּוֹת מֵהֶם גְּזָבְרִין וְאַמְרָפְלִין:

טו

יח

יח אָהֵל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֱהֵל וְזָר לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם: וּשְׁמֵרְתֶם אֵת
 מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֵת מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי
 יט יִשְׂרָאֵל: וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֶם
 כ מִתְּנָה נְתָנִים לַיהוָה לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֱהֵל מוֹעֵד: וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֶתְּךָ
 תִּשְׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וּלְמִבֵּית לַפָּרֹכֶת וְעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת
 מִתְּנָה אֶתְּךָ אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם וְהַזָּר הַקָּרֵב יוֹמֵת:

כא וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאָנֹכִי הִנֵּה נֹתְתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמֶרֶת תְּרוֹמַתִּי זַג ה
 כב לְכָל־קֹדֶשִׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתַתִּים לְמִשְׁחָה וּלְבִנְיָךְ לְחֶק־עוֹלָם: זֶה יִהְיֶה
 לָךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנִים לְכָל־מִנְחָתָם וּלְכָל־חֻטְאָתָם
 כג וּלְכָל־אַשְׁמֵם אֲשֶׁר יִשְׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבִנְיָךְ: בְּקֹדֶשׁ
 כד הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל־זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ: וְזֶה־לָּךְ תְּרוֹמַת
 מִתְּנָם לְכָל־תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתַתִּים וּלְבִנְיָךְ וּלְבִנְתֶיךָ אֶתְּךָ
 כה לְחֶק־עוֹלָם כָּל־טְהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אֹתוֹ: כָּל חֵלֶב יִצְהָר וְכָל־חֵלֶב
 כו תִּירוֹשׁ וְדָגָן רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה לָךְ נְתַתִּים: בַּכּוֹרִי כָּל־אֲשֶׁר

תרגום אונקלוס

משפן זמנא לכל פולחן משכנא וחילוני לא יקרב לותכון יח ותטרון ית מטרת קודשא וית מטרת מדבחה ולא יהי עוד רוגזא על בני ישראל
 יט ואנא הא קריבית ית אחיכון לואי מגו בני ישראל לכון מתנא יהיבין קדם ?? למפלח ית פולחן משפן זמנא כ ואת ובנד עמד תטרון
 ית כהונתכון לכל פתגם מדבחה ולמגיו לפרוכתא ותפלחון פולחן מתנא איהב ית כהונתכון וחילוני דיקרב יתקטיל כא ומליל ?? עם אהרן
 ואנא הא יקבית לך ית מטרת אפרשותי לכל קודשיא דבני ישראל לך יהבתינן לרבו ולבנד לקים עלם כב דין יהי לך מקודש קודשיא
 מותר מן אשתא כל קורבנהון לכל מנחתהון ולכל חטותהון ולכל אשמהון די יתיבון קדמי קודש קודשין דילך היא ולבנד כג בקודש קודשין
 תיכלוגיה כל דכורא ייכול יתיה קודשא יהי לך כד ודין לך אפרשות מתנתהון לכל ארמות בני ישראל לך יהבתינן ולבנד וכלבנתיך עמד
 לקים עלם כל דרכי בביתך ייכול יתיה כה כל טוב משח וכל טוב חמר ועבור ראשיתהון די יתנון קדם ?? לך יהבתינן כו בכורי כל די

פירוש רש"י

שְׂבָא קָרַח וְעֵרַעַר כִּנְגַד אַהֲרֹן עַל הַכֹּהֵנָה, בֵּא הַפְּתוּב וְנָתַן לוֹ
 כ"ד מִתְּנוּת כְּהֵנָה בְּכָרִית מְלַח עוֹלָם, וּלְכָף נִסְמְכָה פֶּרֶשֶׁה זֹו
 לְכֹאֵן: מִשְׁמֶרֶת תְּרוֹמַתִּי. שְׂאֵתָה צְרִיף לְשִׁמְרֹן בְּטִהְרָה: לְמִשְׁחָה.
 לַגְּדֹלָה: (כב) מִן הָאֵשׁ. לְאַחַר הַקְּטֹרֶת הָאִשִּׁים: כָּל קָרְבָּנִים. כִּגוֹן
 זָבָחִי שְׁלָמִי צְבוּר: מִנְחָתָם חֲטָאָתָם וְאַשְׁמֵם. כִּמְשֻׁמְעֵן: אֲשֶׁר יִשְׁיבוּ
 לִי. זֶה גִזְלֵ הַגֵּר: (כג) בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ וְגו'. לְמַד עַל קֹדֶשִׁי
 קֹדֶשִׁים שְׂאִין נֹאכְלִין אֲלֵא בְּעִזְרָה וּלְזָכְרִי כְּהֵנָה: (כד) תְּרוֹמַת
 מִתְּנָם. הַמּוֹרֵם מִן הַתּוֹדָה וּמֵהַשְּׁלָמִים וּמֵאֵיל גְּזִיר: לְכָל תְּנוּפֹת.
 שְׁהָרִי אֵלוֹ טְעוּנִין תְּנוּפָה: כָּל טְהוֹר. וְלֹא טְמֵאִים. "כָּל טְהוֹר"
 לְרַבּוֹת אֲשֵׁתוֹ: (כה) רֵאשִׁיתָם. הִיא תְּרוּמָה גְּדוֹלָה:

(יז) וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם. אַתְּכֶם אֲנִי מִזְהִיר עַל כֶּף: (יח) וְלֹא יִהְיֶה
 עוֹד קֶצֶף. כְּמוֹ שֶׁהָיָה כְּבָר, שְׁנֹאמַר "כִּי יֵצֵא הַקֶּצֶף" (לעיל טו-מו):
 (יט) לְכֶם מִתְּנָה נְתָנִים. יְכוּל לַעֲבוֹדְתְּכֶם שֶׁל הַדְּיוּט, תִּלְמוּד
 לוֹמַר "לֵה", כְּמוֹ שֶׁמְפָרֵשׁ לְמַעְלָה, לְשִׁמּוֹר מִשְׁמֶרֶת גְּזִבְרִין
 וְאַמְרָפְלִין: (כ) עֲבֹדַת מִתְּנָה. בְּמִתְּנָה נְתַתִּיהָ לְכֶם: (כא) וְאֲנִי הִנֵּה
 נֹתְתִי לָךְ. בְּשִׁמְחָה. לְשׁוֹן שְׁמִחָה הוּא זֶה, כְּמוֹ "הִנֵּה הוּא יֵצֵא
 לְקִרְאָתְךָ וְרֹאֵךְ וְשִׁמַּח בְּלִבּוֹ" (שְׁמוֹת ב:לו). מְשַׁל לְמַלְךְ שֶׁנָּתַן שְׂדֵה
 לְאוֹהֲבוֹ וְלֹא כָּתַב וְלֹא חָתַם וְלֹא הֶעֱלָה בְּעַרְכָּאִין. בֵּא אַחַד
 וְעֵרַעַר עַל הַשְּׂדֵה, אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ, כָּל מִי שִׁירְצָה יֵבֵא וְיַעֲרַעַר
 לְנִגְדֶךָ, הִרְיִנִי כּוֹתֵב וְחוֹתֵם לָךְ וּמַעְלָה בְּעַרְכָּאִין. אֵף כֹּאֵן לְפִי

טז

כז

בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוָה לְךָ יְהִיָּה כָּל־טְהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכְלֶנּוּ: כָּל־חֵרֶם

קרח

כח

בְּיִשְׂרָאֵל לְךָ יְהִיָּה: כָּל־פֶּטֶר רָחֵם לְכָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה

בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה יִהְיֶה־לְךָ אֵדָּ | פְּדֵה תַפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת

כט

בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה תַפְדֶּה: וּפְדוּיֹו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תַפְדֶּה בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף

ל

חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: אֵדָּ בְכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר

כֶּשֶׁב אוֹ־בְכוֹר עֵז לֹא תַפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ

וְאֶת־חֵלְבָם תִּקְטֹר אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחַח לַיהוָה: וּבִשְׂרָם יִהְיֶה־לְךָ כַּחֲזֵה

לב

הַתְּנוּפָה וּכְשׂוֹק הַיְמִין לְךָ יְהִיָּה: כָּל | תְּרוּמַת הַקֹּדֶשִׁים אֲשֶׁר יָרִימוּ

בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה נִתְּתִי לְךָ וּלְבִנֶיךָ וּלְבָנֶיךָ אֶתְךָ לְחֶק־עוֹלָם בְּרִית

לג

מֶלֶח עוֹלָם הוּא לִפְנֵי יְהוָה לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אֶתְךָ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן

בְּאַרְצָם לֹא תִנְחַל וְחִלַּק לֹא־יִהְיֶה לְךָ בְּתוֹכָם אֲנִי חִלַּקְךָ וְנִחַלְתְּךָ בְּתוֹךְ

לד

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּלְבִנֵי לְוִי הִנֵּה נִתְּתִי כָּל־מַעֲשֶׂר צד שביעי ו

בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה חִלְף עֲבֹדְתָם אֲשֶׁר־הֵם עֹבְדִים אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד:

לה, לו

וְלֹא־יִקְרִיבוּ עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־אֱהֹל מוֹעֵד לְשֹׂאת חַטָּא לְמוֹת: וְעֹבֵד

הַלְוִי הוּא אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עוֹנָם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם

לו

וּבְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחָלוּ נַחֲלָה: כִּי אֶת־מַעֲשֶׂר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר

תרגום אונקלוס

בְּאַרְעוֹהוֹן דִּי יִתּוֹן קָדָם יִי דִילְךָ יְהִי כָּל דְּדַכִּי בְּבֵיתְךָ יִכְלֵינָה כּוּ כָּל חֶרְמָא בְּיִשְׂרָאֵל דִּילְךָ יְהִי כַּ כָּל פְּתַח וְלֵדָא לְכָל בָּשָׂרָא דִּי יִקְרִיבוּן קָדָם יִי בְּאֲנָשָׁא וּבְכַעֲרָא יְהִי לְךָ בְּרַם מִפְּרֻק תַּפְרוּק יְת בּוֹכְרָא דְאֲנָשָׁא וְיְת בּוֹכְרָא דְבַעֲרָא מְסַאָבָא תַּפְרוּק כּט וּפּוּרְקַנְיָה מִבְּר יְרַחַא תַּפְרוּק בְּפוּרְסְנִיָה כֶּסֶף חֲמִשָּׁא סְלַעִין בְּסַלְעֵי קוֹדֶשׁא עֶשְׂרִין מַעִין הוּא ל בְּרַם בּוֹכְרָא דְתוֹרָא אוּ בּוֹכְרָא דְאִמְרָא אוּ בּוֹכְרָא דְעִזָּא לֹא תַּפְרוּק קוֹדֶשׁא אִינוּן יְת דְּמַהוֹן תַּזְרוּק עַל מַדְבַּחָא וְיְת תַּרְבֵּהוֹן תַּסִּיק קוֹרְבַן לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קָדָם יִי לֹא וּבִשְׂרָהוֹן יְהִי לְךָ כַּחֲזֵה דְאִרְמוּתָא וּכְשִׂקָא דִּימִינָא דִּילְךָ יְהִי לֵב כָּל אִפְרָשׁוֹת קוֹדֶשׁא דִּי יִפְרָשׁוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יִי יְהִיבִית לְךָ וּלְבִנֶיךָ וּלְבָנֶיךָ עֲמֵד לְקַיִם עֲלֵם עֲלֵם קָיִים מֶלֶח עֲלֵם הִיא קָדָם יִי לְךָ וּלְבִנֶיךָ עֲמֵד לֵג וַאֲמַר יִי לְאַהֲרֹן בְּאַרְעוֹהוֹן לֹא תַחֲסִין וְחִלַּק לֹא יְהִי לְךָ בִּינְיָהוֹן מִתְּנִין דִּי יְהִיבִית לְךָ אִינוּן חִלְקֵךָ וְאֶחְסַנְתְּךָ בְּגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא וּלְבִנֵי לְוִי הִיא יְהִיבִית כָּל מַעֲשֶׂרָא בְּיִשְׂרָאֵל לְאַחֲסָנָא חִלְף פּוּלְחָנְהוֹן דִּי אִינוּן פְּלַחִין יְת פּוּלְחָן מִשְׁכַּן זְמַנָּא לֹא וְלֹא יִקְרִיבוּ עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁכַּן זְמַנָּא לְקַבְּלָא חוֹבָא לְמַמַּת לוּ וְיַפְלַחוּן לְוִאי אִינוּן יְת פּוּלְחָן מִשְׁכַּן זְמַנָּא וְאִינוּן יִקְבְּלוּן חוֹבֵיהוֹן קָיִם עֲלֵם לְדִרְיִכוֹן וּבְגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יַחֲסִינוּן אַחֲסָנָא לֹא אֲרִי יְת מַעֲשֶׂרָא דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי

פירוש רש"י

(לא) כַּחֲזֵה הַתְּנוּפָה וּכְשׂוֹק הַיְמִין. שֶׁל שְׁלָמִים שְׁנֹאכִילִים לְכַהֲנִים לְנִשְׁיָהֶם וּלְבָנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם לְשָׁנֵי יָמִים וְלִילָה אַחֵר, אֵף הַבְּכוֹר וְנֹאכַל לְשָׁנֵי יָמִים וְלִילָה אַחֵר: לְךָ יְהִיָּה. בֹּא רַבִּי עֲקִיבָא וְלָמַד, וְהוֹסִיף לְךָ הַפְּתוּב הַזֶּה אַחֲרָת, שֶׁלֹּא תֹאמַר, כַּחֲזֵה וְשׂוֹק שֶׁל תּוֹדָה שְׁאִינוּ נֹאכַל אֶלָּא לְיוֹם וְלִילָה: (לב) כָּל תְּרוּמַת הַקֹּדֶשִׁים. מִחֲבַתָּה שֶׁל פְּרִשָׁה זו,

כָּלְלָה בַתְּחִלָּה וּכְלָלָה בְּסוֹף וּפְרַט בְּאַמְצַע: בְּרִית מֶלֶח עוֹלָם. בְּרִית בְּרִית עִם אַהֲרֹן בְּדַבַּר הַבְּרִיא וּמִתְקַיִם וּמִבְרִיא אֶת אַחֲרִים: בְּרִית מֶלֶח. בְּבְרִית הַכְּרוּתָה לְמֶלֶח, שְׁאִינוּ מְסַרִיחַ לְעוֹלָם: (לג) וְחִלַּק לֹא יְהִיָּה לְךָ בְּתוֹכָם. אֵף בְּבִזָּה: (לו) וְהֵם. הַלְוִיִּם, יִשְׂאוּ עוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁעֲלֵיהֶם לְהַזְהִיר הַזֵּרִים מִגְּשַׁת אֲלֵיהֶם: (לז) אֲשֶׁר

טו

יְרִימוּ לַיהוָה תְּרוּמָה נְתַתִּי לְלוּיִם לְנַחֲלָה עַל־כֵּן אֶמְרָתִי לָהֶם בְּתוֹךְ קָרַח
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחָלוּ נַחֲלָה:

יז

א, ב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאֶל־הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר וְאֶמְרַתְּ אֲלֵהֶם כִּי־תִקְחוּ זֶה i

מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֹׂר אֲשֶׁר נְתַתִּי לָכֶם מֵאֵתְכֶם בְּנַחֲלַתְכֶם

ג וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה מַעֲשֹׂר מִן־הַמַּעֲשֹׂר: וְנָחֲשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם

ד כַּדָּגָן מִן־הַגֶּרֶן וְכַמְלֵאָה מִן־הַיֶּקֶב: כֵּן תְּרִימוּ גַם־אֲתֶם תְּרוּמַת יְהוָה

מִכָּל־מַעֲשֵׂי־יְדֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת

ה יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: מִכָּל־מִתְנַתִּיכֶם תְּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה

מפסיר

ו מִכָּל־חֶלְבֹוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: וְאֶמְרַתְּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹוֹ מִמֶּנּוּ

ז וְנָחֲשַׁב לְלוּיִם כְּתִבּוּאֵת גֶּרֶן וְכְתִבּוּאֵת יֶקֶב: וְאָכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם

ח אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהַל מוֹעֵד: וְלֹא־תִשְׂאוּ

עָלֵי חֹטֵא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבֹוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קֹדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא

תַּחֲלָלוּ וְלֹא תָמוּתוּ:

תרגום אונקלוס

יְפָרְשׁוּן קָדָם יי אִפְרָשׁוּתָא יְהִיבִית לְלוּאֵי לְאַחְסָנָא עַל כֵּן אֶמְרִית לְהוּן בְּגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יַחְסְנוּן אַחְסָנָא א וּמְלִיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר
ב וּלְלוּאֵי תְמַלִּיל וְתִימַר לְהוּן אַרְי תְּסֻבוּן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת מַעֲשֵׂא דֵי יְהִיבִית לְכוּן מְנַהוּן בְּאַחְסָנְתְּכוּן וְתִפְרָשׁוּן מְנִיָּה אִפְרָשׁוּתָא קָדָם יי מַעֲשֵׂא מִן
מַעֲשֵׂא ג וְתַחֲשִׁיב לְכוּן אִפְרָשׁוּתְכוּן כַּעֲבוּרָא מִן אֲדָרָא וְכַמְלֵאָתָא מִן מַעֲצָרָתָא ד כֵּן תִּפְרָשׁוּן אַף אֲתוּן אִפְרָשׁוּתָא קָדָם יי מִכָּל מַעֲשֵׂר־תִּיכּוּן דֵי תְּסֻבוּן
מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתַתְּנוּן מְנִיָּה יֵת אִפְרָשׁוּתָא קָדָם יי לְאַהֲרֹן כַּהֲנָא ה מִכָּל מִתְנַתְּכוּן תִּפְרָשׁוּן יֵת כָּל אִפְרָשׁוּתָא דֵי מִכָּל שׁוֹפְרִיָּה יֵת מִקְדָּשִׁיָּה מְנִיָּה
ו וְתִימַר לְהוּן בְּאִפְרָשׁוּתְכוּן יֵת שׁוֹפְרִיָּה מְנִיָּה וְתַחֲשִׁיב לְלוּאֵי כַּעֲלֵלָת אֲדָרָא וְכַעֲלֵלָת מַעֲצָרָתָא ז וְתִיכְלוּן יֵתִיָּה בְּכָל אֲתֵר אֲתוּן וְאַנְשׁ בְּתִיכּוּן אַרְי אַגְרָא
הוּא לְכוּן חֶלֶף פְּלַחְנֻכוּן בְּמִשְׁפַּח זְמָנָא ח וְלֹא תִקְבְּלוּן עֲלוּהֵי חֹטֵא בְּאִפְרָשׁוּתְכוּן יֵת שׁוֹפְרִיָּה מְנִיָּה וְיֵת קוּדְשֵׁיָא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלָלוּן וְלֹא תָמוּתוּן

פירוש רש"י

תְּרִימוּ אֵת כָּל תְּרוּמַת ה' בְּתְרוּמָה גְדוּלָה הַכְּתוּב מְדַבֵּר,
שְׂאֵם הַקָּדִים לֹוי אֵת הַכֹּהֵן בְּכָרִי וְקִבַּל מַעֲשֵׂרוֹתָיו קוּדָם
שֵׁיטוּל כֹּהֵן תְּרוּמָה גְדוּלָה מִן הַכָּרִי, צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ הַלְוִי מִן
הַמַּעֲשֹׂר תַּחֲלָה אַחַד מִחֻמְשֵׁים לְתְרוּמָה גְדוּלָה, וְיַחֲזוֹר וַיִּפְרִישׁ
תְּרוּמַת מַעֲשֹׂר: (ו) בְּהִרְיַמְכֶם אֵת חֶלְבֹוֹ מִמֶּנּוּ. לְאַחַר שֶׁתְּרִימוּ
תְּרוּמַת מַעֲשֹׂר מִמֶּנּוּ, וְנָחֲשַׁב הַמוֹתֵר לְלוּיִם חֶלְיִן גְּמוּרִין, כְּתִבּוּאֵת
גֶּרֶן לְיִשְׂרָאֵל. שְׁלֹא תֹאמַר, הוֹאִיל וְקִרְאוּ הַכְּתוּב תְּרוּמָה, שֶׁנֶּאֱמַר
”כִּי אֵת מַעֲשֹׂר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יְרִימוּ לַה' תְּרוּמָה” (לעיל טו:לו),
יְכוּל יֵהָא כָּלוּ אֲסוּר, תִּלְמוּד לֹאמַר ”וְנָחֲשַׁב לְלוּיִם כְּתִבּוּאֵת
גֶּרֶן”, מַה שֶּׁל יִשְׂרָאֵל חֶלְיִן, אַף שֶׁל לְוִי חֶלְיִן: (ז) בְּכָל מְקוֹם.
אֲפִלוּ בְּבֵית הַקְּבֻרוֹת: (ח) וְלֹא תִשְׂאוּ עָלֵי חֹטֵא וְגו'. הָא אִם לֹא
תְּרִימוּ, תִּשְׂאוּ חֹטֵא: וְלֹא תָמוּתוּ. הָא אִם תַּחֲלָלוּ תָמוּתוּ:

יְרִימוּ לַה' תְּרוּמָה. הַכְּתוּב קִרְאוּ ”תְּרוּמָה” עַד שֵׁיפְרִישׁ מִמֶּנּוּ
תְּרוּמַת מַעֲשֹׂר:

סדר יז (ג) וְנָחֲשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדָּגָן מִן הַגֶּרֶן. תְּרוּמַת מַעֲשֹׂר
שְׁלָכֶם אֲסוּרָה לְזָרִים וְלִטְמֵאִים, וְחִיבִין עָלֶיהָ מִיתָה וְחַמְשׁ,
כְּתְרוּמָה גְדוּלָה שֶׁנִּקְרָאת רֵאשִׁית דָּגָן מִן הַגֶּרֶן:
וְכַמְלֵאָה מִן הַיֶּקֶב. כְּתְרוּמַת תִּירוּשׁ וַיִּצְהַר הַנְּשִׁלָּת מִן הַיֶּקֶבִים:
מְלֵאָה. לְשׁוֹן בְּשׁוּל תְּבוּאָה שְׁנַתְּמֵלֵאֵת: יֶקֶב. הוּא הַבוּר
שֶׁלְפָנֵי הַגֶּת שֶׁהֵינן יוֹרֵד לְתוֹכוֹ, וְכָל לְשׁוֹן יֶקֶב חֲפִירַת קֶרֶקַע
הוּא, וְכֵן ”יֶקֶבִי הַמֶּלֶךְ” (בְּנִבְאוֹת זְכַרְיָה, תְּרִי עֶשֶׂר כֵּלֵג) הוּא יֵם
אוֹקִינֹס, חֲפִירָה שֶׁחָפַר מְלָכוֹ שֶׁל עוֹלָם: (ד) כֵּן תְּרִימוּ
גַם אֲתֶם. כְּמוֹ שֵׁיִשְׂרָאֵל מְרִימִים מִגֶּרֶן וּמִיֶּקֶבִיהֶם ”תְּרִימוּ
גַם אֲתֶם” מַמַּעֲשֹׂר שְׁלָכֶם, כִּי הוּא נַחֲלַתְכֶם: (ה) מִכָּל מִתְנַתִּיכֶם